

[Gert Petersen]

skærpe spændingen i Europa, og for det andet, at vi jo i forvejen har de våben, der kan skabe den nødvendige balance. Når man så fører nye våben ind netop på det område, hvor det vil skærpe spændingen – hvor man selv har erkendt det vil skærpe spændingen – samtidig med at man opretholder de våben, om hvilke man tidligere sagde, at de skabte balancen, nemlig de amerikanske Poseidon-raketter, så er der naturligvis tale om et ensidigt skridt.

Det ensidige kommer også helt klart frem ved, at det sker midt i forhandlingsforløbet. Den sovjetiske reaktion, nemlig udstationeringen af kortdistanceraketter i Østeuropa, ville, hvis den var kommet, uden at NATO først havde påbegyndt sin udstationering, også have været et ensidigt skridt. Jeg mener, at begge skridt bør ophæves, men det var NATO, som kom først.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Hr. Gert Petersen kom lidt ind på det nu, men jeg vil da spørge: kendte Sovjet ikke dobbeltbeslutningen? De vidste, hvad der ville ske, og svaret fra Sovjet var, at man uvarslet gik i gang med opstillingen af SS-20ere i Østtyskland og Czekoslovakiet.

Har hr. Gert Petersen nogen tro på, at eftergivenhed overhovedet har nogen betydning over for Sovjet? Tværtimod. Det eneste, de respekterer, er fasthed og styrke.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg vil indrømme, at når det kommer til spørgsmålet om eftergivenhed, vil jeg stærkt advare imod at udvise eftergivenhed over for hr. Arentoft.

Bortset fra det vil jeg opfordre hr. Arentoft til at læse en udmærket bog om disse problemer, som er udsendt af David Jens Adler, der er udenrigsredaktør ikke ved Land og Folk, men ved B.T., og som ikke kan mistænkes for at sprede sovjetisk propaganda. Hr. Adler gennemgår i denne bog hele beslutningsprocessen forud for dobbeltbeslutningen.

Sagen er den, at de såkaldte Pershing I-raketter har været opstillet i Vesteuropa i meget lang tid. De har kort rækkevidde, 800-

900 km. Deres sprænglegemer blev udskiftet med nogle, som man kaldte Pershing I A, engang i løbet af 1970'erne, og i slutningen af 1970'erne udviklede amerikanerne et nyt våben, som de kaldte Pershing II, efter alt at dømme et våben med samme rækkevidde som Pershing I og Pershing I A.

Der er meget, der tyder på, at russerne først ganske sent – et halvt til trekvart år før dobbeltbeslutningen – opdagede, hvad det egentlig drejede sig om, opdagede, at man forberedte udstationering af meget, meget præcise raketter med en rækkevidde på 1.800 til 2.000 km, som altså kunne nå Moskva fra vesttysk jord.

Men det kan hr. Arentoft læse meget mere om hos B.T.s udenrigsredaktør, der altså har udsendt denne bog. Der er meget, der tyder på, at russerne virkelig ikke vidste helt, hvad det drejede sig om, før i sidste øjeblik.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

Jeg kan oplyse over for hr. Gert Petersen, at jeg har læst bogen. Jeg anskaffede den oven i købet for egne midler.

Breckmann (Fær.):

Tanken om atomvåbenfri zoner er ikke originalt socialdemokratisk. Den stammer fra et brev, som den daværende sovjetiske ministerpræsident Bulganin skrev til statsministeren i Danmark og Norge den 6. januar 1958. Det var, før sutskoakademikerne opportunistisk overtog venstrepartierne og forrådte de skandinaviske arbejdere med den intellektuelle stat.

Jeg forstår, at hr. Anker Jørgensen på en international fredskonference i Athen har udtalt, at socialdemokratiet – med forlov at citere – »gerne ser en atomvåbenfri korridor på det europæiske kontinent forbundet til atomvåbenfri zoner i Norden og på Balkan«. Disse var ordene, og sporene skræmmer. Lignende monumentalt meningsløse resolutioner er fremsat i Kabul på World Peace Councils møde i 1981: »Atomvåbenfri zone og vestlig afvæbning«. Ikke et ord på det møde om situationen i Afghanistan. Det samme volapyk igen på et fredsmøde i København i 1982: »Solidaritet og Walesa fordømt«. Gæstetaleren var en polsk general.